

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Wojewody X.

przeciwko D. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 marca 2008 r.,

na skutek skargi pozwanego

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 12 czerwca 2006 r., sygn. akt I ACa (...),

odrzuca skargę i zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 1200 zł (tysiąc dwieście zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 12 czerwca 2006 r. Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 listopada 2005 r. w ten sposób, że zasądził od pozwanego D. K. na rzecz powoda Skarbu Państwa – Wojewody X. kwotę 13 104 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 maja 1992 r., uchylił ww. wyrok co do kwoty 24 325,84 zł. i w tym zakresie sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania, a także oddalił apelację powoda co do roszczenia o zwrot pobranego wynagrodzenia w kwocie 2 496 zł.

Wyrok Sądu Apelacyjnego powód D. K. zaskarżył skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać – obok oznaczenia orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenia jej podstaw oraz ich uzasadnienia i wniosku o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem, wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe – także wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne oraz uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy.

Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, w związku z czym skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że w art. 424⁵ § 1 k.p.c. wyraźnie odróżniono podstawy skargi od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, skarga musi zatem zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, nie publ. i z dnia 27 lipca 2006 r., III CNP 25/06, nie publ.). W skardze powoda powołano podstawy, ale nie wskazano przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, co sprawia, że skarga nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.

Sąd Najwyższy wyjaśnił także, że przewidziany w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, iż szkoda wystąpiła – ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru – oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów (postanowienia z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16 i z dnia 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05, nie publ.). Skarżący w skardze ograniczył się tylko do stwierdzenia, że poniósł szkodę w postaci „dotkliwej straty finansowej”, polegającej na nałożeniu na niego obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa – Wojewody X. kwoty 13 104 zł., co stanowi dla niego „nadmierne i nieusprawiedliwione obciążenie”. Nie uprawdopodobnił jednak ani nawet nie twierdził, że wskazana szkoda rzeczywiście wystąpiła, tzn. że zaskarżony wyrok został wykonany, a zasądzona kwota zapłacona na rzecz wierzyciela.

Z tych względów należało orzec, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c. w związku art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 4 oraz art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i 424¹² k.p.c.).